



Teollisuusunionismi



Kirj. William D. Haywood.

MAAILMAN ihmeellisin asia ei ole ollenkaan "suuremminen", "ihana", eikä "innostava". Samalla kertaa kun se on ihmeteltävin, on se myöskin hirvittävin. Se synnyttää pelkoa ja kauhua. Ihmeellisin ja hirvittävin asia maailmassa on työväen luokan nykyinen olotila!

Yhdysvalloissa löytyy tänäpäivänä nelisenkymmentä miljoonaa ihmistä, jotka tekevät työtä muille, luovuttaen enemmän kuin kaksi kolmattaosaa töitensä tuloksista muille oikeudesta tehdä työtä.

Yhdysvaltain työläiset tuottavat enemmän kuin minkään maan työläiset koko maailman historiassa ovat koskaan tuottaneet. Mutta nämä työläiset käyvät yhä laihemmiksi ja heikommiksi — heissä on vähemmän elinvoimaa.

Yhdysvaltain kaivoksissa, tehtaissa ja rautateillä surmataan vuosittain lähes miljoona työläistä.

Suurempi osa Yhdysvaltain raatajista joutuu erinäköisesti haudatuksi, että tekevät liian kovin työtä saamatta kunnollista ravintoa; ja heitä tappaa lika — lika ilmassa, lika vedessä, lika ja myrkyt ravinnossa.

Yhdysvaltain loiseläjät tuhlaavat enemmän rikkauksia kuin mitä minkään aikakauden loiseläjät ovat tuhlanneet. Teollisuuspohatat ostavat vaimoilleen \$100,000 maksavia turkkeja joululahjaksi. Kymmeniä tuhansia maksavat koirat ovat rikkaiden keskuudessa muodissa. Yhdysvaltain rikkaat kuluttavat vuosittain lähes puolisataamiljoonaa dollaria jalokiviin. Heillä on New Yorkissa, Chicagossa, San Franciscossa tai jossakin muualla olevien palatsiensä lisäksi linnoja ja huviloita Englannissa, Sveitsissä, Välimeren rantamilla tai jossakin muualla. Kaikissa pidetään yhtäaikaan suurta palveluskuntaa, ajopelejä y. m., vaikka ei niissä asuta kuin pieni aika vuodesta, kaikkina vuosina ei ollenkaan.

Yhdysvaltain raatajat ovat luoneet satumaisia rikkauksia. Loiset tuhlaavat niitä. Kaikkein ih-

meellisin asia on se, että nelisenkymmentä miljoonaa käsittävä voimakas työläisarmeija sallii rauhallisena tämän jatkua.

Työläisen elämä.

Kun nuori työläinen menee ensi kerran työhön, niin ottaa maailma naamarin pois kasvoiltaan. Hän on vastakkain kylmän todellisuuden kanssa. Työpäivä on pitkä, ja työ on useammassa tapauksessa yksitoikkoista. Tämä tekee elämän vastenmieliseksi. Leikin ja hovin aika on ohitse. Hänen ruumillinen ja henkinen kehityksensä keskeytyy joko kokonaan tai osaksi.

Ennen melkein kaikki nuorukaiset, jotka antautuivat palkkatyöhön, alkoivat elämänsä uran menemällä johonkin oppiin. Tämä oppi kiinnitti usein suuresti heidän mieltään. Tänäpäivänä hyvin harva työläinen antautuu harjoittelemaan ammattia sillä tavalla kuin ennen. Sen sijaan menevät he työhön johonkin tehtaaseen tai konttoriin, jossa oppivat työn yhdessä kuukaudessa niin hyvin kuin useassa tapauksessa on tarpeellistakin. Jos nuori palkkatyöläinen on elinvoimainen, niin hän tulee kapinatuulelle, ja tekee kaikkensa saavuttaakseen paremman aseman. Kuten terävämpi hän on, sitä kovemmin hän ponnistelee. Hän tulee kuitenkin pian näkemään, että mahdollisuuksien portit ovat, lukuunottamatta joitakin harvoja poikkeuksia, suljettu työläisten lapsille.

Jos nuori työläinen harjoittelee jonkun niistä harvoista ammateista mitä uudenaikaisessa teollisuudessa vielä on olemassa, niin huomaa hän pian, että alati eteenpäin menevä konekehitys lakkauttaa hänen tarpeellisuutensa ammattilaisena. Jos hän käy iltakoulua tai ottaa kirjeenvaihdon kautta kurssin jollekin alalle, niin huomaa hän pian, ettei se korota hänen palkkaansa — sillä niin moni muu on yrittänyt samaa kuin hänkin. Löytyy niin paljon köyhiä oppineita, jotka kilpailevat hänen kanssaan sellaisista työpaikoista, joissa työ olisi ehkä

vähän helpompaa, puhtaampaa, tai vähän parempipalkkaisempaa.

On olemassa vielä yksi toivo: säästää rahaa ja ruveta harjoittamaan liikettä. Ovathan muutkin kohonneet ja tulleet rikkaiksi! Miksi ei hän? Ja niin hän alkaa uurastamaan niin paljon kuin suinkin jaksaa, antamalla ylös kaikki mukavuudet ja nautinnot, vieläpä usein välttämättömyyksiäkin. Jos hän on ollut niin onnellinen, ettei ole menettänyt säästöjään jossakin pakkikeikauksessa, niin voi hän mahdollisesti vuosien ponnistelujen jälkeen perustaa pienen liikkeen. Hän yrittää onneaan. Mutta luotettavat tilastot osoittavat, että yhdeksän jokaisesta kymmenestä pikku liikeyrittelijästä epäonnistuu täydellisesti. "Onnistuneet" pysyvät pysytyssä ainoastaan siten, että tekevät työtä yötä päivää, sunnuntait ja juhlapäivät. Eikä näidenkään toimeentulo usein ole kehuuttava.

Toiveiden särkyminen.

Melkein kaikki nuoret työläiset ovat hyvissä toivoissa. He eivät saata ajatellakaan sitä, että heidän täytyisi raataa koko elinikänsä pienellä palkalla. Toisin sanoen, he eivät käsitä mitä merkitsee olla palkkatyöläisenä! Heillä on toisinaan vähän enemmän rahaa kuin mitä tarvitsevat välttämättömiin tarpeisiin. He kuluttavat tämän parempiin vaatteisiin ja pikku huvituksiin. Jokapäiväinen raadanta ei ole vielä ehtinyt kokonaan murtaa heidän mieliään ja toiveitaan.

Mutta sitten he menevät avioliittoon. Tuulee perhehuolia. Mahdollisesti täytyy vielä auttaa vanhempia, sillä isä on saattanut tulla siihen ikään, ettei tahdo enää kelvata työn riistäjille. Siinä puolivälissä kolmenkymmenen on tämä nuori työläinen jo tullut näkemään min-kä verran hänellä on mahdollisuuksia kohota yhteiskunnan tikapuilla. Kolmenkymmenen ikäisenä on elämän taakka jo niin raskas, että hänen täytyy kuluttaa kaiken energiansa se kantamiseen sellaisissa oloissa kuin hän silloin on. Hän on kuin kiipeämässä ylös jyrkännettä, jota tehdessä ei voi hetkek-sikään irroittaa käsiään, eikä asettaa jalkojaan epävarmuuden varaan. Jokainen hetki on pidettävä kiinni siitä mistä voi. Ei voi yhtään asettua sattuman varaan. Näin menee aika päivästä toiseen. Hän ei voi ajatella suuresti muuta kuin lauantaita, jolloin saa maksuosoituksensa, jolle löytyy jo etukäteen paik-kansa. Hänestä on tullut raataja sanan täydellisessä merkityksessä.

Niin kauan kun voi edes tehdä työtä, menevät asiat jotenkin. Mutta nyky-ajan palkkatyöläiselle saattavat asiat kääntyä vielä paljon pahempaan päin. Epäterveelliset työsuhteet tai asunto-olot, tai liikarasitus, tai tapaturma työ-

maalla saattavat tehdä hänet sairaaksi. Perheessä ehkä tulee joku sairaaksi, tai mahdollisesti lisääntyy perheen jäsenten lukumäärä. Tällöin käy taakka yhä raskaammaksi. Nuoren, mutta armottomassa ponnistelussa jo iäkkään kaltaiseksi käyneen työläisen täytyy ponnistella entistä ankarammin.

Tulee sitten työttömyyskausi. Hän velkaantuu. Elämä on käynyt todelliseksi piinaksi. Hän tulee ärtyisäksi tässä toivottomuuden tilassa. Täytyy muuttaa vieläkin halvempaan ja huonompaan asuntoon. Vaatteet käyvät risaisiksi. Runoilijan sanat: "Toivo ikuisesti pulppuaapi ihmisrinnassa", ei pidä paikkaansa nykypäivän palkkatyöläisiin nähden. Ei ainakaan yksilöllinen toivo. Neljänkymmenen ikäisenä tämä äsken nuori työläinen on murtunut ruumiillisesti ja henkisesti. Hän saattaa jo syödä armeliaisuuslaitoksienkin leipää, jota joitakin vuosia sitten olisi halveksinut. Hän tietää, ettei kykene antamaan lapsilleen sellaista kasvatusta kuin haluaisi ja jota joidenkin toisten lapset saavat. Hänen täytyy katsella kun nämä jo nuorina alkavat astella samaa ankaraa polkua mitä hänkin joutui kulkemaan. Hän joutuu katsomaan kuinka hänen lapsensa käyvät kalpeiksi ja köy-



ryiksi epäterveellisissä töissä raatamalla. Mutta hän on niin mielissään saadessaan heiltä vähän avustusta perheen ylläpitämiseksi, että hänen täytyy sivuuttaa ajatukset siitä, mikä heidän kohtalonsa tulee olemaan muutaman vuoden kuluttua.

Tämä työläinen on nyt siinä asemassa ja sellaisessa tilassa kuin Amerikan hallitsijat ja omistajat haluavatkin hänen olemaan. Hän ei vaadi lomaa eikä nautintoja. Hän ei vaadi lapsilleen kouluopetusta. Hän vain tekee työtä ja ajattelee olotilansa olevan hänelle kuuluvan. Häneen nähden elämässä ei ole valoa eikä toivoa. Se on vain synkkää olemassaoloa, jota eletään ajattelematta. Hänellä ei ole koskaan ollut aikaa ajatella mitään parempaa. Näin ollen hän ei osaa sitä tehdääkään.

Täten on monesta nuoresta työläisestä tullut pian iäkäs. Tässä kuvatussa olotilassa elää moni vielä äsken nuori työläinen. Tässä esitetyssä mielentilassa elää nyt moni, joka lyhyen aikaa sitten toivoi paljon elämältä. Löytyy paljon työläisiä, jotka ovat toivottomuudessa edellä kuvatuista syistä.

Pelastus.

Mutta eivät läheskään kaikki ole sellaisia kuin edellä on kuvattu. Löytyy paljon sellaisia, jotka katsovat asioita peräti toisella tavalla kuin muutama vuosikymmen sitten katsottiin. Niiden lukumäärä on jo suuri, jotka haluavat enemmän palkkaa, lyhempää työpäivää ja vähemmän työtä. He haluavat enemmän lepo- ja nautintoaikaa. He haluavat enemmän tietoa ja oppia. He haluavat kehittää itseään ruumiillisesti ja henkisesti. He haluavat nauttia leikeistä, urheilusta ja taiteesta. He haluavat lukea kehittäväää, kasvattavaa ja jalostavaa kirjallisuutta. Ja ennen kaikkea he haluavat parempaa ruokaa, parempia vaatteita, parempia asuntoja ja — tehdä työtä paremmissa olosuhteissa!

Sellaisille, ja vain sellaisille, on tämä kirjoitus

osoitettu. Sillä näissä lepää toivomme. Toivomme lepää niissä, jotka eivät halua astella sitä samaa polkua mitä työväen luokka on vuosituhannet astellut. Niiden, jotka ovat ruumiillisesti murtuneet ja henkisesti rappiolla, jotka eivät kykene näkemään tapauksien merkitystä ja elämän eteenpäin menoa, jotka luulevat kaiken työn ja kaikkien kärsimyksien jostakin syystä kuuluvan heille, jotta muutamat harvat voisivat nauttia kaikesta yltäkylläisyydestä, rauhasta ja mahdollisuuksista — niiden on parasta lopettaa tämän lukeminen tähän, sillä se mitä tulemme edelleen sanomaan, ei merkitse heille mitään.

Tänäpäivänä on työväen luokka alaspainettuna. Se näkee nälkää. Jokaista sen yritystä parantaa asemaansa kohtaa iskut. Pienet lapset kuolevat siksi, että vanhempansa eivät kykene huolehtimaan heistä. Hentoja lapsia orjuutetaan kaivoksissa ja hikipajoissa. Voimakkaat miehet turvautuvat rikoksiin, kun eivät kykene saamaan työtä. Iäkäävät, raadettuaan koko ikänsä, anelevat almuja ja odottavat kuolemaa pelastajakseen.

Teollisuusunionismissa on toivo. Se pelastaa työväen luokan, eli oikeammin sanoen, se osoittaa miten työväen luokka voi pelastaa itsensä. Maailman ei tarvitse olla pitkän työpäivän, alhaisen palkan, nälän ja huolien kiroama. Miljoonat tietävät jo, että tällainen olotila voidaan muuttaa. Kun kyllin suuri määrä työläisiä ymmärtää teollisuusunionismin, luottaa siihen, ja vakavasti päättää saattaa sen voimaan, niin on muutoksen aika käsillä. Ja tämä muutos tapahtuu. Jokainen uusi rekryytti riveissämme, joka lukee ja ajattelee ja kehoittaa toisia tekemään samoin, jouduttaa sen tuloa.

(Tässä on vain alkulause mielenkiintoiselle kirjoitukselle, jonka jokaisen palkkatyöläisen pitäisi lukea. Seuraavassa numerossa on jatkoa.)

